24

සංවර්ධන කාර්යයෙහිදී මිනිස් ශ්‍රමයේ වැදගත්කම ශ්‍රී ලාංකික විග්‍රහයක්

මහාචාර්ය චන්ද්‍රා වික්‍රමගමගේ

මෙම උපාධි ප්‍රදානෝත්සවය ඇමතීමට ආරාධනා කිරීම ගැන ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයේ උපකුලපතිතුමන්ට හා සනාතන සභාවටත් පීඨාධිපතිතුමා ප්‍රධාන ශාස්ත්‍ර පීඨයේ සාමාජික සාමාජිකාවන්ටත් පළමුවෙන්ම මාගේ ස්තුතිය පළකර සිටිමි. ආර්ථික සංවර්ධන කාර්යයේදී යොදාගනු ලබන ශ්‍රම වර්ග දෙකක් වෙයි. මිනිස් ශ්‍රමය ඉන් එකකි. අනික යාන්ත්‍රික ශ්‍රමයයි. යාන්ත්‍රික ශ්‍රමයට වඩා දිග ඉතිහාසයක් මිනිස් ශ්‍රමයට තිබේ. දැන් මිනිස් ශ්‍රමයට යාන්ත්‍රික ශ්‍රමය අභියෝගයක් වී තිබේ. මිනිස් ශ්‍රමය කළමනාකරණය දුෂ්කර වීම එයට හේතුවයි. යාන්ත්‍රික ශ්‍රමය ජය ගත්තොත් මිනිස් ශ්‍රමයට කුමක් වේද? සමාජ හිතකාමී පැවැත්මක් සඳහා ගතයුතු මඟ කුමක්ද? වඩා හොඳ ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය කුමක්ද? අපි මේ ප්‍රශ්න ගැන මඳක් සිතා බලමු.

මිනිස් ශ්‍රමය

මිනිසා සමස්තයක් වශයෙන් ගත් කල සමාජගත සත්වයෙකි. එනිසා ඔහුට තමා මෙන්ම තමා අයත් සමාජය ද, පරිසරය ද වැදගත්ය. ජීවිතය තමාත්, සමාජයත්, පරිසරයත් මඟින් මෙහෙයවන්නකි. නඩත්තු කරන්නකි. මේ නිසා ඇඩම් ස්මිත්ගේ ආත්මාර්ථකාමී ආර්ථික න්‍යාය සමාජයටත් පරිසරයටත් හානිකර නිසා තමාට ද හානිකරය. සමාජයෙන් ඉතා සුළු සංඛ්‍යාවක් වූ ව්‍යාපාරික ප්‍රජාව ආත්මාර්ථකාමීව ක්‍රියා කිරීම නිසා ඇති වී තිබෙන සමාජ හා පුද්ගල ව්‍යසනය මෙහිදී ඔබේ අවධානයට යොමු කරනු කැමැත්තෙමි.

විවෘත ආර්ථිකය තුළ මානව ශ්‍රමයට හිමි තැන පළමුව විමසා බලමු. කලෙක සිට ශ්‍රී ලංකාව විදේශීය නිෂ්පාදන අලෙවි කරන වෙළඳපලකි. විදේශ භාණ්ඩ විදේශීය මානව ශ්‍රමය, විදේශීය යාන්ත්‍රික ශ්‍රමය, විදේශීය මූලධනය හා විදේශීය ස්වාභාවික සම්පත් භාවිත කොට නිපදවන දේවල්ය. ඒවා අලෙවියෙන් ලැබෙන ලාභය එම භාණ්ඩ වෙළඳපලට සපයන ස්වදේශික හෝ විදේශික හෝ අන්තර් ජාතික ව්‍යාපාරිකයන්ටත් විශේෂයෙන් භාණ්ඩ නිපදවූ රටටත් ලැබෙයි. ඒ භාණ්ඩ නිපදවූ රටේ මානව ශ්‍රමයට ලැබෙන මූල්‍යමය වටිනාකම පමණක් නොව ශ්‍රමාභිමානය ද සහතික කර තිබේ. මෙසේ විදේශීය භාණ්ඩවලින් පිරි වෙළඳ පොළක් ශ්‍රී ලංකාවේ පවත්වාගෙන යාමේදී මෙරට ශ්‍රමිකයන් මුහුණපාන ආර්ථික ප්‍රශ්නයක් තිබේ. වෙළඳපොළේ ඇති භාණ්ඩ මිලදී ගැනීමට ප්‍රමාණවත් ආර්ථික වටිනාකමක් ඔවුන්ගේ ශ්‍රමයට නොලැබීමයි.

එය මෙරට බහුතරයකට තිබෙන ගැටලුවයි. ඊළඟට දේශීය නිෂ්පාදනවල මිල විදේශීය නිෂ්පාදනවල මිලට වඩා වැඩිවීම නිසා දේශීය නිෂ්පාදනය බිඳ වැටීම දක්නට ලැබේ. එමඟින් දේශීය මානව ශ්‍රමය භාවිතයෙන් තොර වෙයි. මෙරට නිපදවන සහල්වලට වඩා අඩු මිලකට පිටරට සහල් ආනයනය කර වෙළඳපොලට යැවීමෙන් මෙරට වී ගොවිතැනට බලවත් පහරක් වදී. වෙනත් ආහාර ද්‍රව්‍ය සම්බන්ධව ද මේ තත්ත්වය ප්‍රත්‍යක්ෂ ලෙස දක්නට ලැබේ. මේ නිසා අපේ රටේ මානව ශ්‍රමය අපතේ යාම

සාමාන්‍ය දෙයක් බවට පත්ව තිබේ. පවතින විවෘත ආර්ථිකය තුළ ස්වදේශීය මිනිස් ශ්‍රමයට මූල්‍යමය අගයක් නොලැබෙන විට රටේ බහුතරය දිළිඳු තත්ත්වයට පත්වීම නොවැළැක්විය හැකිය. දැනට රටපුරා පවතින අධික භාණ්ඩ මිල දරාගත නොහැකි බහුතරය මන්දපෝෂණයෙන් පෙළෙන නිසා ඔවුන්ගේ සෞඛ්‍ය තත්ත්වය ද පිරිහෙමින් පවති. වැඩි වැඩියෙන් විදේශීය ඖෂධ වර්ග මෙරටට ගෙන්වීමට මෙය හේතු වන්නේය. මේ තත්ත්වය තේරුම් ගැනීමට ඉන්දියාව, චීනය වැනි රටවල් සමත් වුවත් අපේ රටේ වගකිව යුත්තන් අසමත් වූ බවයි අනාවරණය වී තිබෙන්නේ.

රටක ජනතාවට අවශ්‍ය භාණ්ඩ ඒ රටේම නිපදවනවා නම් හා එසේ නිෂ්පාදනයට ඒ රටේ මානව ශ්‍රමය යොදා ගන්නවා නම් එම ශ්‍රමිකයන්ගේ සහභාගීත්වය නිසා ඔවුන්ගේ ශ්‍රමයට වටිනාකමක් ලැබෙයි. එපමණක් නොව එම වටිනාකමින් යැපීමට ඔවුන්ට අවස්ථාව ලැබෙයි. ශ්‍රමාභිමානය ඇතිවී තෘප්තිමත් වීමට ද මුදල් ඉපයීම සඳහා නීති විරෝධී ක්‍රියාවල යෙදීම අවම වීමට ද එය හේතු වෙයි. සාමකාමී ශීලාචාර පැවැත්මක් මඟින් සමාජ ඒකාබද්ධතාව සහතික කිරීමට ද එයින් හැකි වන්නේය.

රටක බහුතරයේ මානව ශ්‍රමය නිෂ්පාදන කාර්යයට සහභාගි කර ගන්නේ නැතිනම් සමාජය තුළ දරිද්‍රතාව වර්ධනය වෙයි. එවැනි තත්ත්වයක් යටතේ අපරාධ වැඩිවීම නොවැළැක්විය හැකි බව බුදුන් වහන්සේ විසින් පෙන්වා දී තිබේ. අද මුද්‍රිත මාධ්‍යවල පළවන වාර්තාවලින් වැඩිහරිය කාමුකත්වය හා අපරාධ යන වර්ග දෙකට අයත්ය. ඒවා අභිරුචියෙන් කියවන පාඨකයන්ගේ සංඛ්‍යාව ද ඉහළ ගොස් තිබේ. දැනටමත් මුළු රට පුරාම අපරාධ අතින් වර්ධනයක් දක්නට ලැබේ. රජය ආර්ථික අතින් අමාරු තත්ත්වයක පවතින නිසා පිටරටවලින් ණයට හා පිනට මුදල් ලබාගැනීම ද වර්ධනය වෙමින් පවති. රටේ මුදල්වල වටිනාකම අඩු වෙමින් පැවතීමත් භාණ්ඩ මිල වැඩිවීමත් නිසා බහුතරය බරපතල ආර්ථික අසහනයකට පත්ව සිටින බව පෙනීයයි. එවැනි අය අතර ශ්‍රමාභිමානයට හෝ තෘප්තියට හෝ සදාචාරයට තැනක් තිබිය නොහැකිය. සමාජ ව්‍යසනයට මුල එයයි.

මිනිස් ශ්‍රමයට වටිනාකමක් ලබාදීම

මානව ශ්‍රමයට සාධාරණ වටිනාකමක් ලැබෙන සේ කටයුතු කිරීම රජයේ වගකීමයි. පුද්ගලික ව්‍යවසාය සඳහා මූලධනය ණය වශයෙන් හෝ ලබාදී ජනතාව නිෂ්පාදන කාර්යයට හවුල් කරගත යුතුය. මේ වගකීම වෙනුවෙන් රජයෙන් සිදුවන්නේ ද විදේශීය මානව හා යාන්ත්‍රික ශ්‍රමයට ආවැඩීමයි.

දේශීය නිෂ්පාදන කාර්යයට වැඩි වැඩියෙන් ශ්‍රමිකයන් හවුල් කරගැනීම මඟින් ඔවුන්ගේ ශ්‍රමයට මූල්‍යමය අගයක් ලැබේ. එය තහවුරු කිරීමට ඔවුන්ගේ නිෂ්පාදනවලටද සාධාරණ මිලක් ලැබිය යුතුය. ලංකා ඉතිහාසයේ ස්වර්ණමය යුගය ක්‍රිස්තු වර්ෂ දහවන සියවස අගභාගයට කලින් ශත වර්ෂ දහයකටත් වැඩි කාලයක් පැවතුණි. ඒ නිසා රත්රන්වලින් ගණුදෙනු කළ හැකි විය. මස්ස, අඩමස්ස, කහවණුව, අඩ කහවණුව යන රන් කාසි වර්ග හතරට අමතරව එකල රන්, කලන් වශයෙන් දී භාණ්ඩ මිලදී ගැනීමට හැකි විය. භාණ්ඩවලට ද හොඳ මිලක් පැවතුණි. එකල කිරි එළදෙනකගේ මිල කහවණු 8-12 දක්වා විය. සාමාන්‍යයෙන් කහවණුවක රත්රන් වටිනාකම අද භාවිත වන රන් පවුමකින් අඩක් සේ ගණන් බැලුවත් එකල එළදෙනකගේ වැඩිම වටිනාකම රු. 129900/- ක් පමණ විය. ගවයන් ඇති කරන අයගේ ශ්‍රමයට මූල්‍යමය අගයක් ලැබුණේ එසේය. එකල බැංකුවල පොලී අනුපාතය 50% ක් දක්වා විය. පොළියෙන් පමණක් ධනවත් වූවන් ගැනද අසන්නට ලැබේ. එකල ජීවිතය කොතරම් සැපපහසු හා සාමකාමී වී ද යත් සූක්ෂම හා මහා පරිමාණ වායුසමීකරණ මඟින් නිවාස හා නගර තුළ උෂ්ණත්වය අඩු කර ගැනීමට ක්‍රියා කර තිබේ. වාරි තාක්ෂණයෙහි යෙදුණු

අපේ ඉංජිනේරුවන්ගේ ශ්‍රමයට විදේශවල පවා ඉල්ලුමක් විය. එකල ජීවිතයේ සෑම අංශයකම දියුණුවක් තිබිණි. එය විදේශිකයන් මෙරටට ආකර්ෂණය වීමට ද හේතු විය.

බුදුදහමේ ආභාසයෙන් ලත් ඒ දියුණුව මෙරට පුරාවස්තුවලින් පවා අනාවරණය වෙයි. බුදුදහම උගන්වන්නේ ආත්මාර්ථ, පරාර්ථ දෙකම වැදගත් බවයි. බුදුන්වහන්සේ තම පළමු ශ්‍රාවක කණ්ඩායමට උපදෙස් දුන්නේ බහුතරය නැතිනම් සියලු දෙනාගේ හිත සුව පිණිස චාරිකා කරමින් මිනිසුන් දැනුවත් කරන ලෙසයි. මිහිඳු හිමියන් ප්‍රධාන ඉන්දියානු ධර්මදූතයන් හා මෙරට භික්ෂූන් වහන්සේලා ඒ අන්දමට ක්‍රියා කළ නිසාත් රජවරුන් උන්වහන්සේලාගේ මඟපෙන්වීම යටතේ ක්‍රියා කළ නිසාත් අනුරාධපුරය මෙරට ස්වර්ණමය යුගය විය.

අල්පේච්ඡතා ආර්ථිකය

බෞද්ධ අල්පේච්ඡතාව මූලික ආර්ථික සිද්ධාන්තයකි. එය ආත්මාර්ථකාමීත්වය පාලනය කරන අතර ජනහිතකාමී ආර්ථික සංවර්ධනයකට මඟ පෙන්වයි. මෙම ආර්ථික සිද්ධාන්තයට අනුව ලැබෙන ආදායමින් කොටසක් පරිභෝජනයට ද, කොටස් දෙකක් ආයෝජනයට ද, කොටසක් තැන්පතුවක් සඳහා ද වෙන් කළ යුතුය. මේ තුළින් හඳුන්වාදෙන ආර්ථිකය මාධ්‍යමික ආර්ථිකය ලෙස හඳුනාග ැනීමට ප්‍රකට ආර්ථික විද්‍යාඥයකු වූ ෂූමාකර් ද සමත් විය. අන්තගාමී නොවූ ජනහිතකාමී ආර්ථිකයක මුහුණුවර මෙහි තිබෙන බව මහාචාර්ය ජගත් වික්‍රමසිංහ විසින්ද පෙන්වා දී තිබේ.

මහා පරිමාණ කර්මාන්ත නිසා වන විපත්

බුදුන් වහන්සේ ආත්මාර්ථකාමි ආර්ථික සිද්ධාන්තය කෙලින්ම ප්‍රතික්ෂේප කරති. විවෘත ආර්ථිකයට පදනම් වී ඇති ආත්මාර්ථකාමී ආර්ථිකය හැඳින්වීමට උන්වහන්සේ යොදාගත් වචනය මහිච්ඡතා යන්නයි. මහිච්ඡතා නිෂ්පාදකයාට පමණක් විශාල වශයෙන් ප්‍රතිලාභ ලැබෙන ක්‍රමයකි. ෂූමාකර් මෙය වටහා ගෙන මහා පරිමාණ කර්මාන්තශාලා මඟින් යාන්ත්‍රික ශ්‍රමය වැඩි වැඩියෙන් යොදා භාණ්ඩ නිපදවීම හානිකර බව පෙන්වා දෙයි. එයින් මිනිස් ශ්‍රමය නොසලකා හැරීමට අමතරව පරිසර හානියක් ද සිදු වන බව ඔහුගේ පිළිගැනීමයි. ලෝක සෞඛ්‍ය සංවිධානය විසින් එම හානිය සිදුවන ආකාරය පර්යේෂණ මඟින් තහවුරු කර තිබේ. ඒ හැර තවත් හානියක් වෙයි. මේවායේ ක්‍රියාකාරීත්වය නිසා තරගකාරී ලෙස භාණ්ඩ නිපදවා වෙළඳපොලේ අලෙවියට ද තරගයක් ඇතිකර තිබේ. අවශ්‍ය ප්‍රමාණයට වඩා භාණ්ඩ නිපදවීම මේ තත්ත්වය යටතේ සිදුවේ. එනිසා සීමිත ස්වාභාවික සම්පත් ඉක්මණින් අවසන් වේ. මේ සම්පත්වලින් ඉදිරි පරම්පරාවලට යැපීම සඳහා ඇති අයිතිය එයින් නැතිව යයි. මහා පරිමාණ කර්මාන්ත ශාලාවලින් අහසට මුදාහරිනු ලබන අම්ලය නිසා අම්ල වැසි පවා ඇති වී පොළව නිසරු බවට පත්වෙයි. එනිසා මහා පරිමාණ කර්මාන්තශාලා පරිසර සෞඛ්‍යයටද හානිකරයි. අනෙක් වරද නම් එවැනි කර්මාන්තශාලාවල මිනිස් ශ්‍රමය අඩුවෙනුත් යාන්ත්‍රික ශ්‍රමය වැඩියෙනුත් භාවිත වීම නිසා මිනිසුන් අතර දරිද්‍රතාව ඇතිවීමයි. මේ තත්ත්වය වළක්වා ගැනීමට කළ යුත්තේ මධ්‍යම හා කුඩා ප්‍රමාණයේ කර්මාන්තශාලා ප්‍රයෝජනයට ගනිමින් මිනිස් ශ්‍රමයට ප්‍රධාන තැන දී භාණ්ඩ නිපදවීමයි.

ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික තත්ත්වය

අඩසිය වසක් තරම් කාලයක් අපේ රටේ පාලනය ගෙන ගිය අය අනුගමනය කළේ ඇඩම් ස්මිත් වැනි ආර්ථික විද්‍යාඥයන්ගේ මඟපෙන්වීම අනුව ඇති වූ ජාත්‍යන්තර මූල්‍ය ආයතනවල උපදෙස්ය.

බටහිරින් අප උගත් ආර්ථික විද්‍යාව තවමත් ඒ ආකාරයෙන්ම ඉගෙනීම හා උගැන්වීම සිදුවෙයි. මේ වන විට එය දේශීය සම්ප්‍රදායන් සමඟ ගළපා දේශීත්වයට පත්කර ගැනීම අවශ්‍යව තිබුණත් එවැන්නක් වී නැති බව ආචාර්ය ගාමිණී කොරයාද පෙන්වා දෙයි. මෙය මෙරට පවතින අධ්‍යාපන ක්‍රමයේ බරපතල වරදකි. ක්‍රි.පූ. 250 දී මෙරටට ඉන්දියාවෙන් ලබාදෙන ලද ශ්‍රේණි 18 කට අයත් කාර්මික අධ්‍යාපනය දේශීයත්වයට පත්වීමට අවුරුදු 50 ක් ගතවූයේ නැත. දේශීය බුද්ධිමතුන්ට නිදහසේ කාර්මික අධ්‍යාපනය දියුණු කිරීමටත් සමහරවිට ඉන්දියානු ගුරුන්ට ඉහළින් නව අදහස් ක්‍රියාවට නැංවීමටත් අවස්ථාව තිබුණි. එම අවස්ථාවෙන් ප්‍රයෝජන ගත් දුටුගැමුණු රජු ක්‍රි.පූ. 2 වන සියවසේ දී මහල් 9 කින් යුත් ලෝවාමහාපාය ඇතුළු මහා පරිමාණ ගොඩනැගිලි රැසක් කරවීය. ලෝවාමහාපායෙහි කාමර 1000 ක්ද, කුටාගාර 100 ක්ද, මැද මණ්ඩපයක් හා ශාලාද විය. එය උසින් අඩි 200 ක්ද, පළලින් අඩි 200 ක් ද වූ බව පිළිගෙන තිබේ. එවැනි සමමිතික ගොඩනැගිලි තැනීමට එතරම් අතීතයක ශ්‍රී ලාංකියන්ට හැකි වුවත් බටහිර රටවලට සමමිතික ගොඩනැගිලි පිළිබඳ සිද්ධාන්තය විත්‍රුවියස් විසින් හඳුන්වා දුන්නේ ක්‍රි.පූ. පළමුවන ශත වර්ෂයේදීය. මෑතකදී අනුරාධපුර ජේතවනාරාමයෙන් හමු වූ මිලි මීටර 8 ක් දිග එක් රන් කැටයමක නෙළුම් මල් 14 ක් කැටයම් කර තිබේ. මේ සූක්ෂ්ම කැටයම නිපදවීමට සූක්ෂ්ම දර්ශකයක ආධාරය අත්‍යවශ්‍යය. මෙවැනි නිර්මාණවලින් අනාවරණය වන්නේ එකල සූක්ෂ්ම දර්ශක පවා භාණ්ඩ නිෂ්පාදනයේදී ප්‍රයෝජන ගත් බවයි. තවමත් මෙහි කාලය පිළිබඳ නිශ්චිත අදහසක් නැතත් එය ක්‍රි.ව. 10 සියවස අගභාගයට වඩා පැරණි බව කිව හැකිය.

ආර්ථික සංවර්ධනය පිළිබඳ විමසා බලා සාර්ථක ප්‍රතිඵල ලබාගත් චීනය, ඉන්දියාව, මැලේසියාව, සිංගප්පූරුව වැනි රටවලින් පාඩම් ඉගෙන ගෙන මේ රටේ ආර්ථිකය ගොඩනැගීමට මෙතෙක් උනන්දුවක් දක්වා නැත. ඒ වෙනුවට දිගටම කරන ලද්දේ බටහිර ආර්ථික න්‍යායයන් අන්ධානුකරණයෙන් භාවිත කිරීමයි. බටහිර රටවල්වල නිෂ්පාදනය කරන ලද භාණ්ඩ අලෙවි කිරීමේ වෙළඳපොළවල් සඳහා තුන්වන ලෝකයේ රටවල් යොදාගෙන තිබීම අප රටේ වගකිවයුත්තන්ට පෙනී ගොස් ඇති බවක් නොපෙනේ. මේ තත්ත්වය යටතේ දේශීය ආර්ථික සංවර්ධනයක් බලාපොරොත්තු විය නොහැකිය. රටේ දරිද්‍රතාව යම්තම් හෝ මඟහරවා ගැනීමට අවශ්‍ය විදේශ විනිමය සොයාගැනීම සඳහා මේ රටේ කාන්තාවන් මැදපෙරදිග ගෙවල්වල මෙහෙකාර සේවයට තල්ලු කර තිබේ. ඔවුන්ගෙන් අපේක්ෂිත විදේශ විනිමය ප්‍රමාණය රුපියල් කෝටි 30,000 ක් බව කියනු ලැබේ. මෙසේ උපයන විනිමය විශාල වශයෙන් භාවිත වන්නේ විදේශීය නිෂ්පාදනය මෙරටට ගෙන්වා අලෙවි කොට විදේශීය මිනිස් ශ්‍රමයට, යාන්ත්‍රික ශ්‍රමයට, මූලධනයට හා ස්වාභාවික සම්පත්වලට වාසි සැලසීමටයි. අද වන විට අපේ රුපියලේ වටිනාකම වේගයෙන් පහත වැටී ඇති බව භාණ්ඩ මිලදී ගැනීමට යන ඕනෑම කෙනෙකුට පහසුවෙන් වටහා ගත හැකිය. 1972 දී ශ්‍රී ලංකා රු. 15 කින් ස්ටර්ලින් පවුමක් මිලදී ගත හැකි විය. අද ස්ටර්ලින් පවුමකට රු. 200කට වඩා ගෙවීමට සිදු වී තිබේ. එකල ඉන්දියානු රුපියලේ අගය ශ්‍රී ලංකා රුපියලේ අගයට වඩා ශත 10කින් අඩු විය. අද ඉන්දියානු රුපියලේ අගය ශ්‍රී ලංකාවේ රුපියලට වඩා දෙගුණයකටත් වඩා වැඩිය. මෙයින් අනාවරණය වන්නේ අපේ රුපියලේ අගය වේගයෙන් පහළ බැස ඇති බවයි. රුපියලේ වටිනාකම අඩුවීමට සාපේක්ෂව රජයේ හා පුද්ගලික අංශවල ශ්‍රමිකයන්ට ජීවන වියදමට ප්‍රමාණවත් වැටුපක් ලබාදීමට රජය සමත් වී නැත. මේ නිසා දේශීය නිෂ්පාදකයාත්, පාරිභෝජකයාත්, ශ්‍රමිකයාත් අමාරුවට වැටී සිටින බව පෙනී යයි. මෙහි ප්‍රතිඵලය වන්නේ රටේ දරිද්‍රතාව වර්ධනය වී ඒ හේතුවෙන් දාමරිකත්වය ඉහළ යාමයි.

නිගමනය

රටක ආර්ථික සංවර්ධනයේදී මිනිස් ශ්‍රමය නිෂ්පාදනය සඳහා යොදාගැනීම අත්‍යාවශ්‍යය. දේශීය සම්පත් විශේෂයෙන් අමුද්‍රව්‍ය අරපරිස්සමෙන් භාණ්ඩ නිෂ්පාදනය සඳහා යොදාගත යුතුය. මෙරට විදේශීය නිෂ්පාදන අලෙවි කරන වෙළඳපොලක් ලෙස පවත්වාගෙන යාම අවම කොට දේශීය නිෂ්පාදන සඳහා වෙළඳපොල විවෘත කළ යුතුව තිබේ. මේ සියල්ල කිරීම සඳහා මූලික වශයෙන් අවශ්‍ය වන්නේ බටහිරින් අප උගත් ආර්ථික සිද්ධාන්ත දේශීය සම්ප්‍රදායන් සමඟ සංසන්දනය කොට දේශයට හිතකර ආර්ථික ක්‍රමයක් හඳුන්වා දීමයි. එම ආර්ථික ක්‍රමය යටතේ රට සංවර්ධනය කළ යුතුයි. එවැනි ආර්ථික ප්‍රතිපත්තියක් යටතේ ශ්‍රමිකයාත්, සමාජයත් පරිසරය හා දේශීය ස්වාභාවික සම්පතුත් මැනවින් කළමනාකරණය කළයුතු වේ.

අසා සිටි ඔබ සැමට බෙහෙවින් ස්තුතියි.

<u>*2007.01.31*</u>